

PARTNERS

LIEFDE & RESPECT

PARTNERS

LIEFDE & RESPECT

MARIA ELFERINK

Schrijver: Maria Elferink
Coverontwerp: Rob Bruinsma
ISBN: 9789402175349
© Maria Elferink 2018

Begin jaren vijftig van de 20e eeuw werden op dezelfde dag, op het landgoed Aynsford bij Maidenhead in Berkshire, twee jongetjes geboren.

Het ene kind werd geboren als John William Denver, zoon van de eigenaar van het landgoed: Sir William Denver. De familie Denver is oorspronkelijk afkomstig uit Norfolk, maar is in het midden van de 18e eeuw door huwelijk in het bezit gekomen van het landgoed Aynsford, met de titel van Baron.

Het andere kind heet Donald Peter Stacey en was de zoon van de rentmeester van de baron, Jonathan Stacey.

De geboorte van beide kinderen bracht vreugde, maar ook diep verdriet teweeg op het landgoed. Donald kwam als eerste ter wereld, zijn komst werd verwacht en de bevalling verliep probleemloos. Maar John kwam een paar weken te vroeg. Zijn moeder, Elisabeth Stacey, de zuster van Jonathan, stierf in het kraambed. Sir William was ontroostbaar, temeer daar hij er niet bij was, toen zijn geliefde een bloeding kreeg en het kind voortijdig door de arts ter wereld werd gebracht. De jongen zelf was weliswaar klein, maar gezond en hij redde het gelukkig wel. Maar hij had dus geen moeder meer. Sir William en zijn rentmeester waren al goede vrienden vanaf hun prille jeugd en de jonge baron vertrouwde de opvoeding van zijn zoon toe aan zijn vriend en diens vrouw Emma. Hij wierp zich volledig op zijn werk voor de regering en was zelden thuis. De beide jongens groeiden samen op en voelden zich broers van elkaar, hoewel ze dus eigenlijk neven waren.

Donald en John waren onafscheidelijk, hun hele kindertijd. Ze gingen naar dezelfde school, zaten naast elkaar in de klas en beleefden samen avonturen in en om het landgoed. Ze waren inderdaad als broers. Maar Donald was dus net een uur ouder dan John en dat was soms te merken als er plannen op touw gezet moesten worden. Die kwamen dan van Donald en John zorgde dat alles verliep

zoals ze wilden. Want waar de één ging, volgde steevast de ander. Door hun hechte band wisten ze ook steeds van elkaar wat de ander dacht of ergens van vond, zonder dat ze er woorden aan vuil hoefden te maken. Ze voelden elkaar moeiteloos aan en vormden samen een soort tweeenheid. Ze haalden natuurlijk regelmatig kwajongensstreken uit, maar waren ook best sociaal. Ze hadden veel vrienden en als ze samen iets uitgehaald hadden dat niet mocht, moesten ze ook samen de straf krijgen, zo vonden ze altijd. De buitenwereld was nog wel eens geneigd het standsverschil een rol te laten spelen. De maatschappij was zo kort na de oorlog hier en daar al aan het veranderen, maar rangen en standen waren nog niet helemaal weggefallen. Dat was tussen de jongens onderling wel het geval. Ze steunden elkaar altijd. Stacey en zijn vrouw bewonderden de jongens om hun solidariteit met lager geplaatsten en hielden er rekening mee. Ze waren voor John gevoelsmatig ook zijn eigen vader en moeder, hoewel hij best wist dat dit in feite niet zo was. Als zijn vader thuis was, noemde hij hem netjes Vader, hoewel hij tegen de ouders van Donald Papa en Mama zei, net als Donald zelf. Sir William wist dit wel, maar hij begreep het ook en vond het prima zo. De jongen had tenminste een warme band met een stel ouders die van hem net zoveel hielden als van hun eigen kind. Daar was hij blij om. Hij stuurde zijn zoon daarom ook niet naar kostschool, hoewel dat voor de adel toen nog heel gebruikelijk was. Maar William wilde dat onderscheid tussen de rangen en standen ook niet. Hij zag de wereld veranderen en dus moesten de jongens daarin meegaan. Het zou John helpen als hij later zelf baron was en het landgoed moest beheren, zo meende hij.

De jongens hadden al met al een gelukkig jeugd samen, maar tegen de tijd dat ze achttien jaar werden, moest er een beslissing genomen worden over hun studie. Sir William betaalde natuurlijk die van John en vond het

vanzelfsprekend om, na alle moeite die de Staceys voor zijn zoon gedaan hadden, ook voor die van hen te betalen. De jongens werden gevraagd naar hun voorkeur. John was zich bewust van de toekomst die zijn adellijke geboorte met zich meebracht. Hij zou later het landgoed moeten beheren en koos dus voor een ingenieursstudie, gecombineerd met landschapsbeheer. Hij ging naar Oxford om te studeren. Donald, die zich tegen die tijd Don liet noemen, had een vrijere keuzemogelijkheid en wilde liever dokter worden. Hij ging medicijnen studeren in Luton. En daar ging het fout. De jongens waren voor het eerst voor langere tijd van huis en los van elkaar. Maar de steeds vrijer wordende seksuele moraal bloeide hevig op de internationaal georiënteerde universiteit van Luton en Don genoot ervan met volle teugen. De eerste paar jaar ging dat nog zonder veel incidenten. Don was geliefd bij zijn vrouwelijke medestudenten. Hij zag er goed uit en was geen egotripper in bed. Zijn vriendinnen vonden het fijn bij hem. Maar in zijn derde jaar was hij er in geslaagd de dochter van de rector in zijn bed te praten. Niet dat dit nou zo moeilijk was. Cecilia Bromley was wat de seks betreft niet meer of minder actief dan de anderen van haar jaar. Maar ze was wat slordig met de pil en werd zwanger. Ze wees Don aan als vader van de baby, maar die weigerde daarvoor de verantwoordelijkheid te nemen. Haar vader was laaiend. Hij was, als zoveel vaders in die tijd, nog in de veronderstelling dat zijn dochter een keurige jongedame was, die zich kuis gedroeg. De waarheid kwam hard aan, want Don spaarde hem niet.

Ze heeft het in de week voor ik met haar ging, met nog twee andere studenten gedaan. Vraag het haar zelf. Ik trouw niet met haar.

Don hield voet bij stuk, maar dolf toch het onderspit. Hij kon kiezen: trouwen of van de universiteit verwijderd worden. Don hield niet van het meisje, het was hem alleen om de seks te doen geweest en vond het Cecilia's eigen

verantwoordelijkheid om te zorgen dat ze niet zwanger zou worden. Hij koos dus voor het laatste. Hij ging naar huis. Daar kreeg hij nog eens de storm van verontwaardiging van zijn vader en Sir William over zich heen. Hij had zich heel onverantwoordelijk gedragen, volgens zijn vader en hij weigerde de baron te vragen om nog voor een andere studie te betalen. Hij kon dit gedrag niet door de vingers zien. Het was een bewoner van het huis onwaardig. Sir William was het met hem eens. Don moest maar een baan gaan zoeken. Als hij verder wilde leren, zou hij het zelf moeten betalen.

Dat was voor Don de druppel. Hij vond zichzelf juist heel principieel dat hij niet gezwicht was voor de druk van de rector en voelde zich tekort gedaan. Hij pakte zijn rugzak in en vertrok. Zoals veel jongelui in die tijd trok hij al liftend door het land. Werkte af en toe bij een boer of bij een renstal of waar hij maar werk kon vinden. Nooit veel langer dan een paar weken op dezelfde plek. Zo kwam hij uiteindelijk in het stadje Guildford in Surrey terecht. Hij kwam bij een poort, die toegang gaf tot het landgoed High Wealth, eigendom van Lady Helen Tyler, laatste barones van die naam. De poort stond open. Don aarzelde even. Hij had weer een baantje nodig, maar hij had een flink stuk langs de afrastering van het landgoed gelopen en hij had gezien, dat het er niet erg best onderhouden uitzag. Veel oude landgoederen in Engeland waren nog maar moeilijk rendabel te houden de laatste tijd en kennelijk was dit er ook zo één. Een baantje hier zou waarschijnlijk niet best betalen, maar je kon nooit weten. Hij stapte het hek door en liep de oprijlaan af. Na een paar honderd meter zag hij een zijpad naar rechts, dat kennelijk naar stallen achter het huis liep. Hij volgde dit pad tot hij in de verte iemand zwak om hulp hoorde roepen. Hij versnelde zijn pas en keek zoekend rond waar het geroep vandaan kwam. Hij kwam op een terrein met paardenstallen en een hooischuur, een tuigkamer en mestvaalt. Het geroep kwam uit de

hooischuur. De deur stond open en hij keek naar binnen. Hij zag een gekantelde heftruck, waar iemand half onder lag. Don aarzelde niet. Hij gooide zijn rugzak af en trok de heftruck overeind en opzij. Er onder bleek een wat oudere man te liggen met een van pijn verwrongen gezicht. Don knielde bij hem neer.

Rustig maar, meneer, het komt allemaal in orde. Blijft u rustig liggen. Laat me even naar uw benen kijken.

Don voelde voorzichtig met zijn vingers langs de benen van de man en constateerde een breuk in zowel scheen als kuit van het rechterbeen.

Het is gebroken, meneer, zei hij. U zult naar een ziekenhuis moeten. Kan ik hier ergens een ambulance bellen?

De oude man hijgde van pijn en ontzetting. In het huis, in de keuken, wist hij met hese stem uit te brengen. Zijn arm wees naar rechts.

Blijf rustig liggen, meneer. Ik ga wel bellen. Het komt allemaal in orde. Niet bewegen. Ik ben zo terug.

Don haastte zich naar het huis en vond een achteringang. Hij ging naar binnen en kwam in de keuken. Die was verlaten. Hij zag een telefoon in een hoek aan de muur en belde het alarmnummer. Terwijl hij nog uitlegde wat er gebeurd was, kwam een vrouw de keuken binnen. Ze keek verbaasd naar de vreemde man in haar huis en vroeg op hoge toon om opheldering. Don negeerde haar en maakte zijn gesprek af. Nadat hij opgehangen had, keek hij de vrouw aan. Ze was van een vreemd breekbare schoonheid, had witblond haar en zag er verzorgd uit in rijbroek en witte blouse. Hij antwoordde:

Er ligt een oude man in de hooischuur, die een heftruck op zich heeft gekregen. Zijn been is gebroken.

Matthew! riep ze geschrokken uit en holde de keuken uit. Don ging achter haar aan en haalde haar ruim voor ze de schuur bereikten in.

Rustig maar mevrouw, het is niet heel ernstig. Alleen een beetje lastige breuk. Het komt allemaal wel weer in orde. De ambulance komt zo.

Ze kwamen bij de schuur en de vrouw knielde geschrokken naast de oude man.

Matthew! Wat is er gebeurd? Blijf stil liggen, de ambulance komt zo.

Het spijt me, Mylady, kreunde de oude baas. Ik had een nieuwe hooibaal nodig en die heb ik van die stapel af gekregen, maar toen ik van de heftruck wou stappen, kiepte het ding om en viel bovenop me. Mijn been zat vast. Ik kreeg dat ding er niet vanaf. Gelukkig kwam die jongeman ineens naar binnen en heeft de heftruck van me af weten te krijgen. Hij zegt dat mijn been gebroken is en dat zal best. Het doet donders veel pijn.

Het is maar goed, dat hij hier langs kwam, meende de vrouw, die kennelijk Lady Helen was. Maar wie ben je eigenlijk?

Don glimlachte verontschuldigend. Neemt u me niet kwalijk, Mylady. Ik heet Don Stacey en ik was uw poort binnen gelopen, omdat ik een baantje zocht. Op het pad hoorde ik hulpgeroep en ben gaan zoeken wat er aan de hand was. Zo vond ik deze meneer hier.

Juist ja, ik begrijp het, zei Helen. Wel, ik ben Lady Helen Tyler, zoals je al begrepen zult hebben, en dit is Matthew Sullivan, mijn butler. Die zich eigenlijk niet met hooibalen en heftrucks bezig zou moeten houden. Maar ja, we hebben bijna geen personeel meer en de paarden hebben toch verzorging nodig. Heb je daar ervaring mee?

Jawel, mevrouw. Wij hebben thuis ook paarden. Als u daar iemand voor zoekt, ben ik uw man.

Ze werden onderbroken door de komst van de ambulance. Don liep naar de oprijlaan om ze op te vangen en naar de hooischuur te brengen. Helen holde naar het huis om Madge, haar huishoudster en de vrouw van Matthew, te waarschuwen. Matthew werd snel onderzocht en bleek

inderdaad een lelijke beenbreuk te hebben. Hij werd snel in de ambulance gelegd. Madge ging mee en Helen bleef alleen met Don achter. Helen leunde tegen de deurstijl van de schuur en boog vermoeid haar hoofd. Don vroeg bezorgd:

Alles goed met u, Mevrouw?

Ze zuchtte. Jawel, het gaat wel. Maar de problemen stapelen zich op. Nu is ook Matthew nog uitgeschakeld.

Wat hebt u hier verder nog voor personeel?

Niemand.

Niemand?! Dat kan toch niet? Zo'n groot terrein! Met paarden en alles...

En toch is het zo, zuchtte Helen. Dat is het probleem juist. Mijn laatste paardenknecht is dit weekend vertrokken, omdat hij ergens anders meer kon verdienen. Daarom was Matthew met hooi bezig. Ik zou hem gaan helpen met de paarden, want daar heeft hij geen verstand van, maar hij was vast begonnen.

Don was geschokt. De vrouw zag er zo breekbaar uit en stallen uitmesten en paarden verzorgen vereiste lichaamskracht. Dat was veel te zwaar voor haar. Maar dat zei hij maar niet.

Jij zoekt werk, zei je. En je kon met paarden omgaan. Wil je de baan?

Jawel, Mevrouw.

Ik kan niet veel betalen momenteel. Maar een paar pond per week.

Dat geeft niet, ik doe het wel.

Ik zal je eerlijk zeggen, dat ik momenteel een probleem heb wat de liquide middelen betreft. Ik ben bezig dat op te lossen, maar dat duurt nog een paar maanden. Dan kan ik je wel meer betalen.

Dat is goed, dat zien we dan wel. Kunt u me een beetje wegwijs maken op het terrein?

Natuurlijk. Kom maar mee.

Ze liepen naar de stallen.

Ik heb hier nog maar twee paarden. Rainbow en Pharmacist. Het zijn oude jachtpaarden. Ze hebben vroeger wel met races meegedaan, maar daar zijn ze nu te oud voor. Maar ze moeten wel verzorgd en regelmatig afgereden worden natuurlijk. Ze verdienen een prettige oude dag. Ik heb nog twee renpaarden, maar die staan bij de trainer op stal.

Don knikte en bekeek de paarden, die nieuwsgierig met hun hoofd over de onderdeuren van hun stal heen keken. Hij praatte rustig tegen hen en gaf ze klopjes op hun hals. Hij had altijd goed met paarden om kunnen gaan.

Ze liepen verder en kwamen bij de garage. Er stonden 2 auto's: een oude deftige Rolls Royce Silver Shadow en een wat nieuwere Austin 1100 Mark II.

Heb je een rijbewijs? vroeg Helen.

Jawel, ik kan autorijden.

Mooi. Dan mag je me in voorkomende gevallen naar Londen brengen en weer ophalen.

Wat u maar wilt, Mevrouw, zei Don beleefd. Hij vroeg zich af, waarom ze zelf niet reed. Hij had het idee, dat ze aan één of andere ziekte leed. Zoals ze eruit zag. Haar leeftijd was niet te schatten; kon net zo goed 30 als 50 zijn. Toch zag ze er zeer verzorgd uit. Op en top een Engelse aristocrate. Alleen in haar trekken was iets, dat niet klopte met de rest. Hij vroeg niets, maar dacht er het zijne van.

Nadat ze een rondgang om het huis hadden gemaakt, ging Don eerst de paarden verzorgen. Daarna ruimde hij alles op en maakte het erf aan kant. Toen ging hij naar de keuken om te zien of er iets te eten was. Hij vond Lady Helen daar, die aanbood iets voor hen klaar te maken.

Maar verwacht er niet teveel van. Ik ben een hopeloze kok. Madge wil altijd alles zelf doen. Ik weet nauwelijks de weg in haar domein.

Dat zal wel meevallen, Mevrouw. Mag ik eens kijken wat we tot onze beschikking hebben?

Natuurlijk, ga je gang.

Don neusde wat rond in de koelkast en de provisiekast. We kunnen wat sandwiches met rosbief en ham maken. Of wilt u iets stevigere? Ik zie hier een paar steaks liggen. Die zullen wel voor vanavond bedoeld zijn, denk ik. Laten we maar sandwiches nemen.

Even later zaten ze samen aan de keukentafel te eten. Helen vroeg:

Waar kom je eigenlijk vandaan, Don? Ik heb je wel een baan gegeven, maar ik weet eigenlijk helemaal niets van je. Kun je wat over jezelf vertellen?

Jawel, Mevrouw. Maar er is niet zo heel veel bijzonders te vertellen. Ik kom uit Maidenhead in Berkshire. Mijn vader is rentmeester op een landgoed, Aynsford genaamd, van Baron William Denver. Daar ben ik opgegroeid en daarom weet ik wel zo'n beetje wat er allemaal gebeuren moet op een landgoed als dit. Ik heb een paar jaar medicijnen gestudeerd, maar dat was het toch niet helemaal. Ik ben ermee gestopt en ben nu een beetje aan het rondtrekken om wat van Engeland te zien. Een paar weken hier een paar weken daar. Ik heb nog niet besloten, wat ik verder wil.

Juist ja. Dat landgoed Aynsford; is dat groter dan dit?

Voor zover ik het hier heb kunnen bekijken, wel.

Hm. En je was dus van plan om maar een paar weken te blijven.

Oorspronkelijk wel, ja. Maar we moeten maar even zien hoe het gaat. U hebt duidelijk een probleem.

Dat is zo, maar het is wel mijn probleem en niet het jouwe. Klopt, maar ik zou me schamen, om nu zomaar weg te gaan. U zult toch hulp nodig hebben. Zeker nu uw butler voorlopig uitgeschakeld is. Met dat been is hij wel een paar maanden zoet, voor hij weer goed kan lopen. Dus u zult het voorlopig met mij moeten doen.

En ik denk, dat ik het met jou nog niet zo slecht getroffen heb. Ik zag je met de paarden bezig. Dat deed je erg goed. Ze vertrouwen je.

Dank u. Ik wilde ze vanmiddag om de beurt even afrijden. Ze hebben volgens mij al een paar dagen geen beweging gehad. Klopt dat?

Dat is zo ja. Ik ben een paar dagen niet zo lekker geweest en heb niet kunnen rijden. Dat was ik vandaag van plan. Maar nu Matthew en Madge weg zijn, moet ik thuis blijven tot ze terug zijn. Ga jij maar rijden, als je wilt.

Tegen de tijd dat Don terug was van zijn tweede rit, was Matthew net terug uit het ziekenhuis. Don ging naar binnen en vond iedereen bijeen in de salon. Matthew zat op een bank met zijn been in het gips op een kruk voor hem. Madge zat naast hem en Lady Helen was er ook. Ze waren blijkbaar aan het overleggen, hoe het nu verder moest. Don liep de salon in en bleef staan, omdat Matthew hem strak aankeek.

Zo, dus je bent er nog.

Jawel, Meneer.

Ik heb nog geen kans gehad om je te bedanken voor je hulp met die heftruck.

Geen probleem. Graag gedaan.

Ik heb begrepen dat je wel een tijdje wilt blijven.

Lady Helen heeft hulp nodig. U bent voorlopig uitgeschakeld.

Helaas wel, ja. Ik verwijt het mezelf, dat ik zo onvoorzichtig was. Maar we moeten de realiteit onder ogen zien. Kun je nog meer, behalve voor de paarden zorgen?

Ik kan alles wat er maar nodig is. Ik moet alleen weten hoe jullie het hier georganiseerd hebben. Met het onderhoud van het terrein, het kopen van materiaal en etenswaren, al dat soort dingen. Dan kunnen we de taken een beetje verdelen.

Ik vrees dat het meeste op jou neer zal komen.

Dat geeft niet. Als ik maar weet hoe u het hebben wilt.

Je bent tot veel bereid voor een paar pond per week.

Als Lady Helen niet meer kan betalen, doe ik het er wel mee. Als ik hier gratis kost en inwoning krijg, heb ik verder niet veel nodig.

Je bent een bijzondere jongeman. Waarom doe je dit?

Don haalde zijn schouders op. Ik weet het niet. Ik ben blij dat ik me nuttig kan maken. Ik heb er verder nog niet over nagedacht.

Hm. Waarom ga je niet zitten? Het is vermoeiend om de hele tijd naar je op te kijken.

Don ging zitten. Madge gaf hem een kop thee. Ze bespraken het reilen en zeilen op het landgoed. Don stelde gerichte vragen. Hij wist hoe zijn vader alles op Aynsford georganiseerd had, maar daar had hij voor alles personeel. Wel hadden John en hij in de vakanties en weekends altijd vol goede zin met alles geholpen, dus hij stond niet met twee linkse handen te kijken. Don schatte Madge en Matthew op achter in de zestig. Helen 's leeftijd kon hij nog steeds niet schatten. Maar hij constateerde wel, dat ze eigenlijk niet veel deed. Matthew regelde alles. Hij betrok haar weliswaar overal bij, vroeg goedkeuring over zijn beslissingen, maar hield haar buiten het daadwerkelijke werk. Hij vermoedde dat ze zeker was dan ze zich voordeed. Maar hij stelde geen vragen. Als ze wilde dat hij wist wat ze mankeerde, zou ze het hem wel vertellen. Hij vroeg om een rondleiding door het huis. Helen nam hem mee en liet alles zien. Tenslotte vroeg hij:

Hoe dacht Matthew met zijn gipsen been die trappen op te komen? Dat lukt hem nooit. We zullen beneden een slaapgelegenheid voor hem moeten creëren.

Hij zegt dat hij wel op de bank kan slapen.

Dat is veel te vermoeiend. Die bank in de salon is keihard en heel oncomfortabel om op te liggen. Dat houdt hij echt geen zes of acht weken vol. Ik kan wel een bed in de serre zetten. Als u het goed vindt.

Een prima idee. Maar jij mag Matthew ompraten. Hij is gewend om alle beslissingen te nemen. Als butler was hij

altijd het hoofd van de huishouding. Vroeger hadden we hier heel veel personeel. Maar dat is allang voorbij. Nu regelt hij alles en vraagt mij voor de vorm om goedkeuring. En u bent tevreden met die rol?

Ik heb niet veel keus. Ik ben vaak weken achter elkaar nergens toe in staat. En alles moet toch doordraaien.

Don knikte. Ik begrijp het.

Is dat zo? vroeg ze scherp. Wat begrijp je dan?

Dat u ziek bent. Ik heb u gadegeslagen. Als ik een gok mag wagen: leukemie?

Ze keek hem stomverbaasd aan. Knikte toen. Inderdaad, chronische lymfatische leukemie. Hoe wist je dat?

Ik heb u verteld, dat ik een paar jaar medicijnen heb gestudeerd. De verschillende vormen van kanker heb ik geleerd en hun uiterlijke verschijningsvormen. Plus het feit, dat u nogal eens een tijdje nergens toe in staat bent, zoals u zei. Dan zit u aan een chemokuur waarschijnlijk.

Ja, inderdaad. Daarna voel ik me dan weer een tijdje wat beter. Soms kan ik dan wel weer een paar maanden vooruit. Het wisselt nogal. Maar het is er mede de oorzaak van, dat het landgoed niet op de juiste manier beheerd wordt. Ik heb geen rentmeester, zoals jouw vader is. Die was er vroeger wel, maar hij is overleden. Mijn neef Nicholas probeert dingen voor mij te regelen, maar hij doet het niet op de manier die ik wil. Ik probeer hem zoveel mogelijk buiten de deur te houden.

Hebt u geen andere familie, die u kan helpen?

Nee, Nicholas is het enige familielid, dat ik nog heb. Hij komt nogal eens plotseling binnen vallen. Je zult hem wel leren kennen, als je hier blijft.

Goed, dat merk ik dan wel. Maar ik ben niet iemand, die zich laat commanderen. Ik neem mijn eigen beslissingen. Dat zult u nog wel merken en Matthew ook. Zullen we een bed voor hem regelen beneden?

Helen glimlachte. Laten we maar eens iets geschikts gaan zoeken.

Ze vonden een oud bed in een logeerkamer, dat grotendeels uit elkaar kon. Don droeg de zwaarste delen naar beneden en Helen nam de poten mee. Don liep nog een paar maal op en neer voor hij alles beneden had en zette het bed in de serre in elkaar.

Toen hij daarmee klaar was, liep Don naar Matthew, die nog in de salon zat. Hij zag er moe en afgetrokken uit. De man had duidelijk pijn.

Gaat het wel een beetje, Matthew? Hebt u pijnstillers gekregen in het ziekenhuis?

Jawel, maar ik ben niet zo'n pillenslikker. Ik word suf van die rommel en er moet nog veel gedaan worden.

Maar niet door u. Daar zult u zich toch echt voorlopig bij neer moeten leggen.

Dat weet ik wel, maar ik moet wel alles in de gaten houden. Ook wat jij uitvoert, jongeman.

Don grijnsde: Dan heeft u vast al gemerkt, dat ik een bed naar beneden heb gehaald voor u.

Ik hoorde wat gestommel en ben gaan kijken wat je uitvoerde, ja.

Het spijt me; ik had het eerst met u moeten overleggen. Maar het leek me een stuk comfortabeler voor u dan die harde bank.

Daar heb je wel gelijk in en je bedoelt het goed. Maar je moet wel je plaats kennen, jongen. Even vragen kost nauwelijks tijd. Houd daar voortaan rekening mee.

Jawel, Meneer, zei Don braaf.

Mooi. Evengoed bedankt voor je goede zorgen. Ik waardeer het heus wel.

Ze keken elkaar eens glimlachend aan en schudden elkaar toen de hand.

We redden het samen wel, jongen, zei Matthew. Als jij je met het buitengebied bezig houdt, zorg ik dat binnen alles reilt en zeilt. Je zult geen tijd hebben om je te vervelen.

Dat denk ik ook niet, nee. Er is veel achterstallig werk, dat om aandacht roept.

Jij ziet dat soort dingen beter dan ik. Ik ben altijd binnen bezig. Maar als er kosten gemaakt moeten worden, moeten we dat eerst met lady Helen overleggen.

Dat begreep Don natuurlijk ook wel. Hij ging naar buiten om eens na te denken over een plan van aanpak. Hij had tijdens het afrijden van de paarden al gezien, dat in het bos en de velden erom heen nog veel werk te verzetten was. Hij moest besluiten wat het eerst gebeuren moest.

In de daarop volgende weken had Don het erg druk. Hij maaide gras, snoeide struiken, maakte brandgangen vrij en verzorgde de paarden. Hij herstelde de afrasteringen en maakte de oprijlaan vrij van onkruid. Halverwege zijn tweede week op High Wealth vroeg Helen tijdens de lunch: Don, morgenochtend moet ik naar het ziekenhuis in Londen voor allerlei onderzoeken. Kun je me daarheen brengen en 's middags weer ophalen?

Natuurlijk. Hoe laat moet u er zijn?

Half elf.

Goed. Dan kan ik 's morgens eerst de paarden nog afrijden. Daarna kleed ik me om en breng u weg. En rijd daarna door naar Aynsford, als u het goed vindt. Nu ik hier langer blijf, heb ik meer kleren nodig en nog wat andere spullen, die ik thuis heb liggen. Ik zal zorgen, dat ik op tijd weer bij het ziekenhuis ben om u op te halen.

Dat zou fijn zijn. Je bent dus inderdaad van plan langer te blijven?

Twijfelde u daar dan nog aan? vroeg Don enigszins gekwetst.

Ze legde een hand op zijn arm. Niet echt, nee. Maar het is fijn om het bevestigd te horen. Je werkt heel hard en maakt lange dagen. Het zou toch kunnen, dat je er genoeg van kreeg?

Ik vind het werk niet vervelend. Het is een uitdaging alles op orde te krijgen.

Maar het is wel iets heel anders dan je oorspronkelijk wilde doen. Ik bedoel je medicijnen studie.

Dat is zo, gaf hij toe. Maar daar heb ik me al bij neergelegd. Ik heb het in feite zelf verknald. Ik ben nu hier. Ik wil hier de zaak goed op de rit krijgen.

En dan?

Dat hangt van u af. Ik neem aan, dat u wilt proberen de zaak hier rendabel te krijgen. Of niet?

Helen zuchtte. Dat hangt af van het verloop van de ziekte. Hoeveel tijd ik nog heb.

Don slikte. Kunnen ze daar al iets over zeggen?

Hopelijk morgen, na die onderzoeken. Of als de uitslagen ervan bekend zijn.

Don knikte bedachtzaam. Het wordt dus spannend morgen.

Nu legde Don zijn hand op Helen 's arm. Haar lip trilde.

Niet wanhopen. Zo lang er leven is, is er hoop.

Ja, maar voor hoelang nog, Don? En heeft het allemaal nog wel zin? Het is soms zo moeilijk om altijd maar flink te zijn. Vooral als je zo beroerd voelt.

Dat begrijp ik, zei hij zacht. Maar we moeten toch doorzetten. Proberen de moed erin te houden. Proberen vooruit te kijken, plannen maken. Misschien niet direct voor de lange termijn, maar wel voor de korte. Zolang u hier nog woont, moet de zaak toch in orde zijn? En Matthew en Madge zijn er ook nog. Die kunnen toch niet in een bouwval wonen?

Helen schonk hem een waterig glimlachje. Je bent een lieve jongen, Don. Ik ben blij, dat je hier bent. En het zou inderdaad mooi zijn als we de hele exploitatie van het landgoed rendabel konden krijgen. Maar ik zie nog niet direct, hoe we dat zouden moeten aanpakken. Tot nu toe kost het meer dan het opbrengt. En dat wordt alleen maar erger en niet beter.

En u wilt geen nieuwe rentmeester in dienst nemen?

Daar is geen geld voor. Zo'n man doet het nu eenmaal niet voor niets.

En uw neef? U zei dat hij de dingen anders wil doen dan u. Wat wil hij dan?

De hele boel verkopen aan een projectontwikkelaar, die hier een golfbaan aan wil leggen.

Don keek geschokt. Maar dan moet alles hier plat! Het huis, het bos, de stallen.

Ja. Maar hij is er niet aan gehecht. Heeft hier nooit gewoond. Ik wel. Ik houd van het huis, ook al is het oud. Ik houd van de paarden en de omgeving. Ik zou willen dat alles bleef zoals het was, maar ik vrees dat dat niet gaat lukken.

Misschien niet alles, maar het huis en het bos. Dat moet toch mogelijk zijn. We moeten daar nog maar eens goed over nadenken. Nu moet ik weer aan de slag. We praten er nog wel over.

De volgende morgen bracht Don Helen met de Austin naar het speciale kankerziekenhuis in Chelsea. Toen ze een tijdje onderweg waren, vroeg Helen:

Waarom ben je eigenlijk met je studie gestopt? Het beroep van arts lijkt me net iets voor jou.

O ja? vroeg Don. Nou, dat zit er niet meer in.

Waarom niet?

Don zweeg een tijdje. Toen zei hij aarzelend: Ik vind het nogal beschamend om daarover te praten.

Beschamend? Heb jij iets beschamends gedaan?

Don zuchtte. Nou ja, u mag het ook wel weten. Ik ben van de universiteit getrapt, omdat ik een meisje zwanger gemaakt zou hebben. Maar omdat ze het met iedereen deed, wou ik daar niet voor opdraaien. Ik weet niet of u op een universiteit hebt gezeten en ik weet ook niet of het overall zo toegaat, maar op Luton deed iedereen het met iedereen. Dus moet je als vrouw natuurlijk wel opletten, dat je niet zwanger wordt. Nou, zij had duidelijk niet goed

opgelet en werd dus zwanger. En ik weigerde met haar te trouwen.

Maar dat is toch geen reden om van de universiteit gestuurd te worden?

Wel als je het over de dochter van de rector hebt. Hij was goed kwaad en wou een schandaal vermijden. En ik lag dwars. Dat is het verhaal.

Doodzonde. Ik denk dat je een heel goede arts zou zijn geworden. Je geeft om mensen. Dat is een goede basis.

Tja, dat zal wel, zuchtte Don. Maar het is nu een gepasseerd station. Ik moet nu iets anders bedenken om te gaan doen. En voorlopig heb ik er dus voor gekozen u te helpen op High Wealth.

En daar ben ik je ook heel dankbaar voor. Zodra ik mijn financiën op orde heb, kan ik je meer betalen dan die paar pond per week.

Dat is goed. Ik zie het wel als het zover is. Daar is het ziekenhuis.

Ze spraken af dat Don om uiterlijk drie uur terug zou zijn. Hij reed door naar Aynsford. Hij was niet bepaald op een vrolijke manier weggegaan en was al een paar maanden niet thuis geweest. En nu kwam hij ineens aanrijden in een onbekende auto.

Waar kom jij ineens vandaan? vroeg zijn vader. En hoe kom je aan die auto?

Hij is niet van mij, zei Don. Kan ik u en Mam even spreken? Ik heb wat te vertellen.

Ze gingen in de salon zitten en Don vertelde hen over High Wealth, de ziekte van Lady Helen en wat voor werk hij nu deed. Zijn vader stond perplex.

Voor het werk dat je nu doet, had je niet naar de universiteit gehoeven. Dat heb je hier allemaal geleerd.

Dat is zo, beaamde Don. En dat is maar goed ook, anders had ik de zaak daar nooit op de rit gekregen. Ik ben blij dat u me alles geleerd hebt, Pa.

Ja, dat zal wel. Maar ik had je graag een hogere opleiding gegeven. Dat je wat hoger op de maatschappelijke ladder zou komen dan je moeder en ik. Een universitaire studie vonden we geweldig en Sir William gunde het je ook.

Dat waardeer ik ook wel, Pa. En ik vond het studeren ook fijn en ik heb daar heel veel geleerd. Maar ik was niet opgewassen tegen de studentencultuur van vrijheid blijheid. Ik zie nu wel dat het niet deugde wat ik daar deed, maar ik ben nog steeds blij dat ik niet met die dochter van de rector ben getrouwd. Wat ik nu doe, geeft me veel meer voldoening dan ik ooit in een huwelijk met haar zou kunnen vinden. Ze was gewoon niet mijn type. Ik zou nooit gelukkig hebben kunnen zijn met haar.

Maar vind je voldoening in het werk op zich of omdat je die lady Helen zo aardig vindt? vroeg zijn moeder spits.

Don glimlachte. Allebei, Mam.

Aha, zei zijn moeder. Dan doe je het dus voor haar en niet zozeer voor jezelf.

Don dacht daar even over na. Ik doe het voor mezelf, omdat ik het een interessante uitdaging vind om alles weer in orde te krijgen. En ik doe het voor haar, omdat ze een lieve, moedige vrouw is, die het waard is om je voor uit te sloven.

Maar ze is ziek, zeg je. Ze heeft leukemie. Wat voor levensverwachting heeft ze?

Dat weten we niet. Dat kan heel verschillend zijn. Maar doorgaans niet meer dan een jaar of vier, hooguit.

En dan?

Geen idee. Ze wil proberen de zaak rendabel te maken met behoud van de oude gebouwen en de omgeving zoveel mogelijk intact laten. Maar of dat mogelijk is, weten we niet. Daar moeten we de komende tijd onderzoek naar doen.

Ik zou wel een keer kunnen komen kijken, stelde zijn vader voor. Misschien kan ik je wat tips geven.

Dat zou heel aardig zijn, Pa. Lady Helen zou dat zeer waarderen. Ze heeft geen geld om een goede financiële adviseur in dienst te nemen. En omdat ze zo vaak beroerd is en nergens toe in staat, worden besluiten vaak te laat of helemaal niet genomen. Dat is juist de oorzaak van de huidige hachelijke situatie. Ik wil proberen daar toch wat verbetering in aan te brengen. Alle tips zijn welkom.

Goed, dan kom ik binnenkort een keer die kant op.

Nu moet ik mijn spullen gaan inpakken en weer terug naar Londen. Anders kom ik misschien te laat in het ziekenhuis. Ik wil niet dat ze op me moet wachten.

Toen Don vertrokken was, zei zijn moeder: Hij houdt van haar.

Bedoel je...?

Ja. Hij is gek op haar. Hij zal alles doen om haar te helpen. Maar hij weet dat ze nog maar een paar jaar heeft, hooguit. Ja, maar dat zal hem niet tegenhouden. Hij zal bij haar blijven tot het eind.

En de beste jaren van zijn leven besteden aan een zieke vrouw?

Ja. Maar hij zal het dat waard vinden. Hij vindt dat zij het waard is.

Hoe weet je dat?

Ik ben zijn moeder. Ik ken hem. Hij is net als jij. Jij zou dat ook doen, als ik zo ziek was als zij.

Zijn vader moest daar even over nadenken. Ja, je hebt waarschijnlijk gelijk. Nou, dan zal ik er inderdaad binnenkort maar eens heen gaan en kijken wat ik voor ze kan doen.

Don meldde zich klokslag drie uur bij de receptie van het Royal Marsden ziekenhuis in Chelsea. Hij kreeg te horen dat Lady Helen zo naar beneden gebracht zou worden. Even later kwam een broeder Helen in een rolstoel de hal

in rijden. Helen zag er slecht uit. Ze was duidelijk uitgeput. De broeder zei:

Lady Helen is te zeer verzwakt om te kunnen lopen. Ze zou eigenlijk met de ambulance naar huis moeten, maar dat wil ze niet. Ik zal haar in de auto tillen. Kijkt u goed hoe ik dat doe, want als ze thuis is, moet u haar er op die manier uittillen en naar binnen brengen. Kunt u dat, denkt u?

Natuurlijk. Alles wat nodig is, zal gebeuren.

Goed. Volgt u mij.

De broeder reed de rolstoel naast de auto. Don opende het portier en Helen werd voorzichtig in de auto getild.

Let op, dat u haar met uw armen moet ondersteunen en niet met uw handen stevig vast houdt. Want dan doet u haar pijn. Hier zijn medicijnen. Die moet ze vanavond al beginnen te nemen.

Goed. Komt voor elkaar.

Succes.

De broeder nam afscheid van Lady Helen en Don reed weg. Hij hield Helen via de spiegel in de gaten. Ze had nog niets tegen hem gezegd. Keek alleen wat stilletjes voor zich uit. Na een tijdje vroeg hij:

Gaat het een beetje, Mevrouw?

Ze keek op. Kwam een beetje los van haar lethargie en glimlachte flauwtjes.

Jawel, Don. Ik ben alleen erg moe. Die onderzoeken zijn moordend.

Ja, dat zal best.

Ze zwegen weer een tijd. Toen zei Helen:

Ze geven me nog twee jaar.

Er gleed een traan uit haar ooghoek. Don slikte.

Dat is niet veel.

Nee.

Ze zwegen weer. Don wist niet goed wat hij moest zeggen. Hij probeerde zijn aandacht bij het verkeer te houden. Toen ze op High Wealth aankwamen, tilde hij haar

voorzichtig uit de auto. Hij droeg haar het bordes op en naar binnen. Madge ging hen voor naar boven. Deed de deur van Helen 's slaapkamer open en Don zette haar voorzichtig op de rand van het bed.

Redt u het zo, Mevrouw? Madge zal u helpen. Of moeten we een verpleegster gaan regelen?

Nee, het zal wel lukken, Don. Madge en ik hebben dit vaker meegemaakt. Bedankt voor je goede zorgen.

Don vertrok naar beneden en ging de auto wegzetten.

Een paar dagen later was Helen weer op de been. Met de nieuwe medicijnen voelde ze zich iets beter dan eerst. Maar toen kwam haar neef Nicholas plotseling aanwaaien. Ze ontving hem in de salon. Don lette er niet op. Hij was druk bezig het grint voor het bordes netjes aan te harken en onkruidvrij te maken. Na een uur kwam de man naar buiten en keek rond naar de situatie voor het huis.

Die bomen moeten weg, zei hij. Ze nemen alle zicht weg op het land erachter.

Het zijn windvangers, zei Don. Ze beschermen de voorgevel.

Onzin. Ze moeten weg.

Dat beslist u niet, maar Lady Helen, zei Don scherp.

Helen heeft er geen verstand van. Als je uit kunt kijken over de velden daarachter, geeft dat een beter beeld van de omgeving en dat verhoogt de waarde.

Dat heeft alleen zin, als je wilt verkopen en dat wil ze niet. De bomen blijven dus staan.

De man keek Don scherp aan. Je volgt haar bevelen dus op. Maar over een tijdje is Helen er niet meer en dan beslis ik wat er gebeurt. Dan dien je mijn bevelen op te volgen. Het zou slim zijn om daar rekening mee te houden.

Nee hoor, zei Don. Want ik zal dan niet voor u werken.

Waarom niet?

Voorlopig is Lady Helen er nog. Ik vind het niet bepaald kies om nu al over de tijd na haar dood te praten. Goedendag.

Don liep weg. Hij begreep nu, waarom Helen de man niet mocht. Hij mocht hem ook niet.

In de daarop volgende weken knapte Helen zichtbaar op. De nieuwe medicijnen sloegen steeds beter aan. Ook kwam eindelijk het geld los waar ze op wachtte en dat bood nieuwe kansen. Ze wilde een strategie bedenken om haar neef buitenspel te zetten, waar het High Wealth betrof. Ze nam contact op met een advocaat, die haar ook had bijgestaan na de dood van haar ouders. Ze wilde dat hij bepaalde zaken onderzocht, maar ze sprak er nog met niemand over. Wel gaf ze Don aan het eind van die week 100 pond in plaats van 3.

Wat is dit nu? vroeg Don verbaasd.

Ik heb eindelijk geld van de verkoop van de renpaarden, die ik van de hand heb gedaan. Je hebt nog achterstallig loon vanaf het begin tegoed.

Maar toch niet zoveel? meende Don.

Een normale arbeider verdient al gauw 10 pond per week. En jij doet het werk van drie. Je hebt er recht op. Neem nou maar aan, alsjeblieft.

Nou goed dan. Als u dat vindt. Dank u wel.

Ik heb nog een vraag aan jou: Kun je dansen?

Dansen? U bedoelt stijldansen? Foxtrot en zo?

Dat bedoel ik, ja.

Ik heb het ooit wel geleerd, maar al jaren niet meer gedaan. Waarom?

Volgende maand is het jaarlijkse bal van het Jockey Fonds. Daar ga ik altijd naar toe. De laatste paar keer met Nicholas, maar dat wil ik niet meer. Zou jij me willen begeleiden?

Ik? Ik zal u er graag naartoe brengen, natuurlijk. Maar mee naar het bal zelf? Waarom ik?

Omdat ik niet met Nicholas wil; dat zei ik al. Ik wil er ook niet alleen heen. Maar het zou leuk zijn weer eens te dansen en als het niet blijkt te gaan, hoef ik jou tenminste niets uit te leggen.

Oké, dat begrijp ik. Goed, ik zal u begeleiden. Maar dan wil ik graag eerst even met u oefenen. Ik heb in geen jaren gedanst en we willen geen figuur slaan, toch?

Helen lachte opgelucht. Nee, zeker niet. We kunnen in de balzaal oefenen. Nu?

Waarom niet? Als het u nu uitkomt?

Graag. Lijkt me leuk.

De balzaal op High Wealth was een grote langwerpige zaal, met een spiegelglad gewreven vloer. Er was een goede muziekinstallatie. Don keek de bakken met platen door op zoek naar iets geschikts. Helen zat aan een tafeltje langs de kant te wachten op wat er komen ging. Tenslotte koos Don voor een plaat van Tom Jones met een paar bruikbare nummers om op te oefenen. Toen de muziek begon knoopte hij keurig zijn jasje dicht en liep op Helen toe. Hij boog correct en vroeg:

Mag ik deze dans van u, Mylady?

Graag, Mr. Stacey, antwoordde Helen glimlachend.

Hij bood haar zijn arm en leidde haar de dansvloer op. Haast automatisch nam hij de juiste danshouding aan. Hij luisterde en telde in gedachten de maat mee. Hij stapte op het juiste moment naar voren en leidde Helen in een rustige Engelse wals door de zaal.

Het gaat prima, vind ik, zei Helen na een poosje.

Don glimlachte. Ja, valt me niet tegen.

Het volgende nummer was een foxtrot. Dat was al een stuk sneller. Don leidde Helen rond en ze volgde hem moeiteloos. Maar daarna leidde hij haar terug naar haar stoel.

Dit lijkt me wel even genoeg voor een eerste keer. U mag u niet te veel vermoeien. Maar het ging heel goed, vind ik.

Zeker, je danst prima, Don. Het was heel fijn. Zullen we volgende week nog eens oefenen?

Hij glimlachte. Lijkt me leuk. Dan zal ik een paar andere dansen uitzoeken. Maar wat me opvalt in deze zaal, is dat er een uitstekende akoestiek is. Mag ik even iets op die vleugel proberen?

Natuurlijk, als je dat wilt.

Don opende het klavier en dacht even na. Hij sloeg een paar akkoorden aan en begon toen het eerste stuk van Für Elize van Beethoven te spelen. Een gemakkelijk stuk, want hij had ook al in geen jaren piano gespeeld. Hij luisterde hoe het klonk. Even los van zijn amateuristische spel, klonk het erg goed. Hij keek op naar Helen.

De akoestiek is hier geweldig. Een professioneel muzikant zou hier prachtige concerten kunnen geven.

Ze keken elkaar aan en dachten hetzelfde.

Don, wat een geweldig idee!

We zouden kleine gezelschappen kunnen vragen hun optredens hier te geven in plaats van in concertzalen in de stad. En dan een deel van de recette opstrijken. En in de pauze kunnen we drankjes schenken in de zaal hiernaast en daar geld voor vragen. We moeten dit idee verder uitwerken. De zaal is prima geschikt. We kunnen er zeker zo'n 80 man in kwijt. Dat moet geld kunnen opleveren.

Laten we het met Matthew bespreken, stelde Helen voor. Het is echt een kolfje naar zijn hand, om zoiets uit te werken. Contacten leggen met agentschappen en zo. Over prijzen onderhandelen. Maar het blijft jouw idee. Je speelt trouwens ook niet onaardig piano.

Don grinnikte. Hoorde bij de opvoeding. Ik had er vroeger een hekel aan. Toonladders oefenen en zo. We probeerden er altijd onderuit te komen, maar de muziekleraar was onverbiddelijk. Net als mijn vader trouwens.

Wie zijn "we" in dit verband, vroeg Helen. Een broer of zo?

Zoiets, grijnsde Don. De zoon van Sir William, John, is vrijwel tegelijk met mij geboren en we zijn samen opgevoed, door mijn ouders. John 's moeder was gestorven bij zijn geboorte. Maar omdat John natuurlijk opgeleid moest worden om later het land en de titel van zijn vader over te nemen, was muziekles een deel van zijn opvoeding. En automatisch dus ook van de mijne. Je zou John een soort pleegbroer van me kunnen noemen.

Wat grappig, vond Helen. En jullie konden goed met elkaar opschieten?

O ja, we waren altijd samen. Dikke vrienden, altijd geweest. Maar hij ging in Oxford studeren en ik in Luton. We zien elkaar tegenwoordig niet meer zo vaak. Alleen in de vakanties.

Een week later kwam Don 's vader naar High Wealth. Hij sprak uitgebreid met Lady Helen en liep met haar het hele huis door. Hij wees haar op zaken, die aangepakt moesten worden. Hij reed met Don over het hele terrein en was zeker niet ontevreden over de manier waarop zijn zoon het buitengebied op orde had gemaakt, maar wees hem ook op bomen, die nog gesnoeid moesten worden en sloten, die uitgediept moesten.

Maar voor een beginnening in dit vak, die bovendien alles alleen moet doen, heb je een geweldig stuk werk afgeleverd, jongen, complimenteerde zijn vader hem. Alles ziet er keurig uit.

Dank u, Pa. Ik heb het wel allemaal van u geleerd.

Tja, heb ik het dus ook niet verkeerd gedaan, blijkbaar. Maar om dit landgoed rendabel te maken is meer nodig.

We hadden al bedacht om de balzaal te gaan gebruiken voor concerten van kleinere orkesten of koren of iets dergelijks.

Goed idee. Is zeker een mogelijkheid, die onderzocht moet worden. Als het niet genoeg oplevert, en dat zal het de eerste paar jaar waarschijnlijk nog niet zijn, heeft Lady Helen nog allerlei onroerend goed, verspreid over zowat de